

Georg Friedrich Händel (1684-1759)
Tolomeo, re d'Egitto, HWV 25 (òpera en tres actes)
 Llibret de Nicola Francesco Haym (1679-1729)

Personatges:

Tolomeo / Ptolomeu, rei d'Egipte, contralt
Seleuce, la seva esposa, soprano
Elisa, germana d'Araspe
Araspe, rei de Xipre
Alessandro / Alexandre, Germà de Ptolomeu

ATTO PRIMO

OUVERTURE

Scena Prima

Campagna alle rive del Mare Tolomeo, poi Alessandro.

Tolomeo

Orgoglioso elemento,
 ministro il più crudel del mio destino,
 se m'hai tolto in Seleuce ogni mio bene?
 Tiranna genitrice, Cleopatra crudele!
 che dall'egizio soglio tu mi discacci
 ed innalzarvi tenti il mio minor germano,
 lo soffro e ti perdono.
 Ma rubami colei
 ch'era mia vita,
 per farne al mio rival ingiusto
 dono ciò che mi fa sventurato.
 A che dunque si tarda?
 Si dia fine il mio mal
 Con la mia morte!

ACTE PRIMER

OBERTURA

Escena primera

Prada vora del mar; Ptolemeu, després Alexandre.

Ptolomeu

Ésser orgullós!
El ministre més cruel del meu destí!
Robant-me Seleuce, m'ho has tret tot
Pare tirànic, cruel Cleòpatra!
Que del tron egipci em vas fer fora
per col·locar-hi el meu germà petit.
Tot això ho pateixo, però ho perdono.
Tanmateix, privar-me també d'ella,
de la que era tota la meva vida,
per fer un regal injust al meu rival
em porta al desesper.
Llavors, què espero?
Perquè no posar fi a la meva desventura
amb la meva mort?

Alessandro

Numi, pietà!

Tolomeo

Qual mesta voce ascolto?

Alessandro

Chi mi soccorre, o Ciel?

Tolomeo

Da un picciol legno
Che ne vicini scogli
S'infranse un uomo a nuoto
Ca cercando salvarsi,
e il lido aferra:
Vado porgergli aita.
Cerco la morte e darò altrui vita.
(*Tira fuori dal mare Alessandro*)

Alessandro

Ringrazio il ciel. Ma invano procuro
Di sostentarmi, io manco...io moro...

Tolomeo

Ei sviene ...
Aquel vicino sasso adagiarlo conviene.
Ma giusti dei!
Che miro?
Non è questi Alessandro,
il perfido germano, che
con la madre a' danni miei congiura?
Sì,sì, s'uccida l'empio!
Ma che?
Di colpa, che in altrui danno,
io seguirò l'esempio?
No, viva, e quella vita
che poco anzi gli ho dato
sia due volte mio dono!
Avrò il piacere d'averlo reso
Doppiamente ingrato.

Cielo ingiusto, potrai fulminarmi,
Ma non potrai farmi de' fulmini reo!
Se bersaglio sarò de' tuoi strali,
avrai de' miei mali,
non del core indegno trofeo.
Cielo ingiusto, etc.

Alexandre

Déus, pietat!

Ptolomeu

De qui és la veu tan planyívola que sento?

Alexandre

Qui em rescatarà, oh, cel?

Ptolomeu

D'una petita nau
que s'ha encallat en els esculls
un home intenta
salvar-se nedat
i arriba a la platja
Li oferiré ajuda.
Jo que busco la mort, salvaré la vida a un altre.
(treu Alexandre del mar)

Alexandre

Al cel dono gràcies. Però en va intento resistir,
sostenir-me, em desmaio... em moro...

Ptolomeu

Es desmaia
caldria acomodar-lo en aquella roca propera
Però, déus de justícia!
Què veuen els meus ulls!
No és aquest Alexandre,
el germà pèrfid,
que amb la mare conspira contra mi?
Sí, sí, és ell, que mori el traïdor!
Però, què faig?
De la culpa que en altres condemno
vull seguir l'exemple?
No, que visqui, i que la vida
que fa un moment acabo de donar-li
sigui un doble regal meu!
tindrà el plaer d'haver-lo fet
doblement desagraït.

Cel injust, podràs fulminar-me,

però podràs culparme dels llamps!

Si sóc el blanc de les teves sagetes

tindràs en els meus mals,

no en el meu cor, un indigne trofeu.

Cel injust, etc.

Scena seconda*Elisa e Alessandro***Elisa**

Ahi Elisa infelice,
dov'è il tuo vano orgoglio,
è il tuo superbo petto
come d'un vil pastor?
Ma quale oggetto si presente
a' miei lumi?

Alessandro

Sono Alessandro,
il figlio di Cleopatra
che in Egitto impera.

Elisa

Ti compiaci, o Signor,
nel qui vicino mio,
benché al tuo grado poco dovuto
albergo del disagio sofferto
prender qualche ristoro a queste ancelle
a te saran di scorta.

Alessandro

Ne andrò per ubbidirti
(Ma pria dirti vorrei che già t'adoro!)

Non lo dirò col labbro,
che tanto ardir non ha.
Forse con le faville dell'avide pupille,
per dir come tutt'ardo
lo sguardo parlerà.
Non lo dirò, etc.

Elisa

Veggio che m'ama il prence,
*e forse amor potrei destar per lui,
ma già il mio cor per altra fiamma abbraccia
se d'Osmin il pastor gli affetti prova:
ei sol de' miei pensieri è
porto e scoglio;
se amar nol devo,
ed adorar lo voglio.

Quell'onda che si frange
Mormora insieme e piange
Co' limpidi cristalli all'amor mio.

Escena segona*Elisa i Alexandre***Elisa**

Ai! Infeliç Elisa!
Que se n'ha fet, del teu orgull?
El teu pit tan altiu es rebaixarà
per igualar-se al d'un vil pastor?
Però, quin objecte es presenta
davant dels meus ulls?

Alexandre

Sóc Alexandre,
el fill de Cleòpatra,
que regna a Egipte.

Elisa

Si us complau, Senyor,
podreu reposar de l'aflicció patida
en el meu estatge, molt a prop d'aquí,
si bé humil per a la vostra condició;
aquestes serventes meves
us hi accompanyaran.

Alexandre

Hi aniré per obeir-vos.
(Però abans voldria dir-vos que ja us adoro!)

No ho diré amb els llavis,
que no tenen tal gosadia.
Potser la mirada parlarà
amb les espurnes de les pupil·les àvides
Per explicar com cremo per dins.
No ho diré, etc.

Elisa

Veig que el príncep m'estima,
I potser el meu pit podria sentir amor per ell,
Però al meu cor ja crema una altra flama,
i el meu afecte és per a Osmín, el pastor.
ell és l'únic port i l'única roca
dels meus pensaments
no l'hauria d'estimar,
però el meu cor vol adorar-lo.

Aquesta onada que trenca a la riba
murmura i alhora plora,
amb cristalls límpids, pel meu amor.

E l'aura tra le fronde
a' sospir miei risponde
E par che dica al cor:
"sospiro anch'io".
Quell'onda, etc.

*I la brisa entre les fulles
respon als meus sospirs
I sembla dir al cor:
"Jo també sospiro".
Aquesta onada, etc.*

Scena terza

*Campagna con villa deliziosa d'Araspe, e
capanne pastorali dalle parti.
Seleuce, ed Araspe*

Seleuce

Quest'è pur di Cipro,
e queste campagne
pur sono ove il mio sposo
so che con nome ed abito mentito
all'insidie materne oggi s'asconde.
E pur tre volte in Cielo comparve
S'occultò la Dea di Delo,
da che lo cerco in vano.
Infelice Seleuce, che farai?
Dove, dove andrai?

Escena tercera

*Paisatge campestre amb una deliciosa vil·la
d'Araspe i cabanes de pastors a banda i banda.
Seleuce i Araspe*

Seleuce

*Això és Xipre,
aquests són els camps
on el meu espòs,
mentint en el nom i en el vestit,
avui s'amaga perquè sa mare no l'encalci.
Fins a tres vegades al Cel va aparèixer
i es va ocultar la Deessa de Delos
dels meus ulls, que el busquen en va.
Infeliç Seleuce, què faràs, ara?
On, on aniràs?*

Araspe

Delia, m'ascolta!

Araspe

Dèlia, escolta'm!

Seleuce

(Che importuno incontro!)

Seleuce

(Quina trobada tan inoportuna!)

Araspe

Sempre mesta e dolente
T'hai da lagnar dal fato!
Quando potresti, oh Dio,
render te più contenta e me beato?

Araspe

*Perquè, sempre trista i aflijida,
Has de queixar-te del teu destí,
quan podries, oh Déus,
ser feliç i fer de mi un home venturós?*

Seleuce

Signor, che scherzi io credo.

Seleuce

Senyor, em sembla que feu broma.

Araspe

Anzi tu prendi a giuoco d'un fido petto
Il più sincero foco.
Ma giunto è in questi mari
Il principe d'Egitto.
Potria la mia tardanza
non ammetter discolpa.
Vado, ma lascio qui la mia speranza.
(Parte)

Araspe

*Així és com et befes
del foc més sincer d'un cor fidel.
Però ha arribat fins aquests mars
el príncep d'Egipte.
Potser la meva tardança
no admet disculpa.
Me'n vaig, però deixo aquí la meva esperança.
(se'n va)*

Seleuce

Altro amor mi conturba,
e tolomeo solo è l'anima mia.
Ahi, crudo Amore, dagli occhi sì lontano
Perché mel tieni,
e sì presente al core?

Mi volgo ad ogni fronda,
m'arresto al suon dell'onda,
Né trovo il sposo mai
Se non dentro il mio sen.
Amor, tu che lo sai, dimmi,
dov'è il mio ben?
Mi volgo, etc.

Seleuce

Un altre amor em pertorba,
només de Ptolemeu és la meva ànima.
Oh, cruel Amor, perquè el mantens
tan allunyat dels meus ulls
i tan present dins el meu cor?

Em giro cada cop que una s'agita,
m'aturo al so de cada onada,
i no trobo mai l'estimat
sinó dins del meu pit.
Digues amor, car tu tan sols saps dir-m'ho,
on és el meu amat?
Em giro, etc.

Scena Quarta

Elisa e Tolomeo.

Elisa

O cari a gli occhi miei
rustici alberghi,
ove dimora il mio vezzo Osmino!
Ma qui appunto sen viene!

Tolomeo

Ancor sazi non siete, astri tiranni?!

Vi parve, ch'era troppo conforto
Poter morire, ove il mio ben è morto?

Elisa

Osmino, Osmin, sempre dolente e mesto t'ho da
trovar?
Osmino, mutando ciel
Si muta sorte;
tu quella camagna muterai con la corte.

Tolomeo

Ah, mia signora,
e come alla corte poss'io....

Elisa

Non replicarmi più.
Ma alla vicina mia villa
Vieni ove t'aspetto.
Addio!

Escena quarta

Elisa i Ptolemeu

Elisa

Oh, que cars són als meus ulls àvids
els rústics hostatges,
on habita el meu adorat Osmín!
Quina sort, precisament ve cap a mi!

Ptolomeu

Encara no esteu saciats, astres tirànics?
Us ha semblat massa consol
poder morir on la meva estimada ha mort?

Elisa

Osmín, Osmín, sempre afilit i trist
he de trobar-te?
Osmín, qui canvia de paratges,
canvia de fortuna
Tu canviaràs els d'aquests camps per la cort.

Ptolomeu

Ah, senyora meva,
i com podria jo anar a la cort...

Elisa

No em repliquis res més.
Vine a la meva vil·la, que és a prop d'aquí,
on jo t'esperaré.
Adéu!

Se talor miri un fior
Che non può germogliar,
Cangia di suolo ed allor tu lo vedrai
Spuntar ch'invidia non avrà
Poi d'altro fiore.
Così se amor non è talor propizio a te
Staccalo dal tuo cor e cerca un altro amor
Che in esso trovi poi
Sua pace il core.
Se talor, etc.

*Si mai contemples una flor
que s'esforça en va per brostar i créixer,
trasplanta-la a una altra terra,
i tant la veuràs despuntar,
que no envejarà cap altra flor.
Així, si mai l'amor no t'és propici
Treu-te'l del teu cor
i busca un altre amor
en què l'ànima trobi la pau.
Si mai contemples, etc.*

Tolomeo

Conosco ben per ultima sventura,
che di costei nel seno
fiamma insana già bolle.
Ma Seleuce, che giace insepolta
e negletta mi chiama alla vendetta.
Oh, come, oh Dio,
contro il materno seno,
contro il fraterno sangue
con man vendicatrice,
porterò l'ira e l'armi?
Quanto sono infelice!

Tiranni miei pensieri, datemi riposo
uno sol momento!

Ptolomeu

*Sé prou bé, última dissort meva,
Que dins el seu pit
una flama ardent l'abrusa.
Però Seleuce, que jeu insepulta
i abandonada, em crida a la venjança.
Oh, com podré, oh Déu,
contra el si matern,
contra la sang fraterna,
amb mà venjadora
assestar la ira i les armes?
Que infeliç sóc!*

*Tirans pensaments meus,
doneu-me descans tan sols un moment!*

Scena Quinta

Seleuce, e Tolomeo che dorme

Seleuce

E dove mai rivolgerò
Le innamorate piante per trovare
Il mio perduto bene?

Fonti amiche, aure leggere, mormorando,
sussurrando voi mi dite che godrò.
Io godrò, fonti, ma quando, aure, quando?
Ah, voi dite lusinghiere
Che lo sposo rivedrò!
Fonti amiche, etc.

Ma quel pastor che dorme, chi sarà?
Che in vederlo palpita il seno?
Ahimè, che miro?
E' Tolomeo?

Escena cinquena

Seleuce i Ptolemeu, adormit

Seleuce

*I on, on he de dirigir
els meus passos amorosos per retrobar
el tresor que la meva ànima ha perdut?*

*Fonts amigues, aures suaus murmurant,
xiuxiuejant em diuen que seré feliç.
Seré feliç, fonts, però, quan, aures, quan?
Ah, em dieu, afalagant-me,
que tornaré a veure el meu espòs!
Fonts amigues, etc.*

*Però, aquest pastor adormit,
qui deu ser? Qui és,
que en veure'l el cor em batega?
Ai de mi! És Ptolemeu?*

Scena Sesta

Araspe che sopraggiunge, e medesimi.

Araspe

Fermati, indegna!

Seleuce

(Ohimè, infelice!)

Araspe

E questo è il drudo
Per cui sprezzi d'un Regio
sen La fiamma generosa?

Seleuce

Ah! Signor, s'io giammai...

Araspe

Buggiarda, più non puoi
La tua colpa scusar,
ma per la tua pena
cadrà svenato avanti a gli occhi tuoi,
soffra ancor il tuo cor,
se il mio tu struggi!

Seleuce

Fermati! Oh Dio!
Pastor, destati e fuggi!
(Parte)

Tolomeo

Cara sposa, ombra amata!
Come sparisci già?
Ma tu, oh signore,
contra me l'armi impugni?
In che t'offese un povero pastore?

Araspe

Di Delia amante
E mio rivale tu sei.

Tolomeo

Non so chi "Delia" sia.
Puoi ben la vita levarmi
Che più cara m'è la morte,
aprими il petto pur
che ivi scolpita vedrai
chi fu di Delia assai più bella,

Escena sisena

Araspe, que arriba, i els anteriors.

Araspe

Atura't, indigna!

Seleuce

(Ai, infeliç de mi!)

Araspe

*I aquest és el galant
pel qual dilapides la flama generosa
d'un pit reial?*

Seleuce

Ah! Senyor, si jo mai...

Araspe

*Mentidera! Ja no pots
excusar la teva culpa;
el teu càstig serà
veure'l caure mort davant teu,
Si em trenques el cor,
vull que el teu pateixi.*

Seleuce

*Atura't, pels déus!
Pastor, desperta't, i fuig!
(se'n va)*

Ptolomeu

*Estimada esposa! Ombra estimada!
Perquè has desaparegut tan de pressa?
Però tu, senyor,
contra meu empunyes les armes?
En què t'ha ofès un pobre pastor?*

Araspe

*Amant de Dèlia
i el meu rival ets tu.*

Ptolomeu

*No sé qui és aquesta Dèlia.
Bé em pots llevar la vida,
que la mort m'és més preuada.
Obre'm el pit,
i dins hi veuràs esculpida
la que fou molt més formosa que Dèlia*

e chi costante adoro
dopo ancor ch'è tornata
alla mia stella.

Araspe

Vivi, dunque, ma quindi, se t'è cara la vita,
volgi lontan le piante che ben saper qual sia
l'ombra di gelosia devi, se fosti amante.

Respira almen un poco
Oh misero mio cor,
Da pena sì crudel.
Già che di tanto fuoco
Ti restan che l'ardore
In mezzo a tanto gel.
Respira almen, etc.

Tolomeo

V'è dunque qualche martire,
vi sono più tormenti
ch'io pur debba soffrirne?
Ah! Di Seleuce se potessi almeno
Tormi dal sen la rimembranza
E il duolo! Ma che?
La dolce rimembranza ancora perder vorrei
Del mio perduto bene?
No, Cieli, no memoria così cara
Non mi si tolga
E crescano le pene.

Torna sol per un momento
Ombra cara, ad apparir!
Che se torni io son contento
Con un'ombra di piacer
Compensar il mio martir.
Torna sol, etc.

*i que amb constància adoro,
fins després de convertir-se
en la meva estrella del firmament.*

Araspe

*Viu, doncs, però, si aprecies la vida,
allunya les teves passes: bé deus saber com és
l'ombra de la gelosia si, com dius, has estimat.*

*Descansa si més no una mica,
Oh, malaurat cor meu,
d'una pena tan cruel.
Ja que d'un foc tan gran
conserves l'escalfor
enmig de tant de gebre.
Descansa si més no, etc.*

Ptolomeu

*Encara queden martiris,
hi ha cap més turment
que jo pugui patir?
Ah! si almenys pogués treure
del meu pit el record de Seleuce
i el dolor! Però, no!
Després de perdre l'estimada,
renunciaria a l'únic que en conservo,
el seu dolç record?
No! No em tragieu un record tan car,
per molt que la pena creixi.*

*Només per un moment,
torna a aparèixer, ombra estimada!
Que si tornes m'alegraré
que una ombra de plaer
compensi el meu martiri.
Només per un, etc.*

ATTO SECONDO

Scena Prima

*Campagna con villa deliziosa, come sopra,
Elisa, e Tolomeo.*

Elisa

Voi dolci aurette al cor,
mostrate ove s'aggira

ACTE SEGON

Escena primera

Prada amb una vil·la encisadora, com anteriorment;
Elisa i Ptolemeu.

Elisa

*Dolces aures dins del cor,
Mostreu-me on s'ha dirigit*

L'amato mio tesor
Il caro e dolce ben!

*el meu estimat tresor,
el meu dolç i benvolgut estimat!*

Elisa

Tanto ti duole Osmino,
dover dalla tua Delia allontanarti?

Tolomeo

Che “Delia”? Che più Osmino?
Osmino non sono, son Tolomeo,
quel che per tutto il Regno
fa ricercare il tuo fratello Araspe.

Elisa

(Osmino è Tolomeo?
Ben fu presaga l’innamorata mente,
né pastor esser potea si vaga)

Elisa

*Tant et dol, Osmín,
haver-te d'allunyar de la teva Dèlia?*

Ptolomeu

*Quina Dèlia? Qui és Osmín?
No sóc Osmín, sóc Ptolemeu!
Aquell que fa percaçar per tot el regne
el teu germà Araspe.*

Elisa

*(Osmín és Ptolemeu?
La meva ment es va enamorar amb bons auguris,
no podia ser captivada per un pastor.)*

Scena Seconda

Araspe, e detti

Araspe

Osmino, Osmino!
E come hai tanto ardire
di venire ove io son?
Quando lontano ti dissi già
Che rivolgessi il piede!

Escena segona

Araspe i anteriors

Araspe

*Osmín, Osmín!
Com t'atreveixes a irrompre així
en la meva presència
quan fa ben poc et vaig dir
que portessis les teves passes ben lluny!*

Tolomeo

Araspe, non è “Osmino”...

Tolomeo

Araspe, no és Osmín...

Elisa

Non è Osmino che t’offende.

Elisa

No és Osmín, qui t’ofèn.

Tolomeo

Signora, tenti invan...

Tolomeo

Senyora, ho intenteu en va...

Elisa

Non sarà invano,
se l’innocenza tu chiara si rende far
che si plachi Araspe
il mio germano.
Signor, per pochi istanti
Concedi ch’io mi possa meco
A Delia avanti,
così vedrò se finge, o dice il vero.

Elisa

*No serà en va,
Si la teva innocència
apareix preclara
de manera que Araspe, el meu germà,
es calmi.
Senyor, concediu-me uns moments
perquè pugui portar-lo davant de Dèlia
i ella em confirmi si està fingint o dient la veritat.*

Araspe

A te ne do la cura:
discopri la sua mente,
senz'offesa vivrà,
s'egli è innocente.

Araspe

*T'encarreigo la missió.
descobreix què amaga
la seva ànima,
i indemne viurà si és innocent.*

Elisa

Tolomeo, che per tale mi
ti palesa più che la tua voca
Il tuo bravo coraggio,
non discoprir ancora,
in me confida:
chi di più quel che pensi
pietà mi rende il misero tuo stato?

Elisa

*Ptolemeu, el teu valor i el teu coratge,
em parlen millor de la teva persona
que les teves paraules,
no descobreixis encara qui ets,
confia en mi:
el teu miserable estat em desperta
una compassió més gran del que imagines.*

Tolomeo

E' una pietà crudele
Il non voler che mora un disperato.

Ptolomeu

*És una pietat cruel
no voler que mori un home desesperat.*

Elisa

Non so, se sia pietade o se sia affetto,
che per il prence mi conturba il petto.

Elisa

*No sé si és pietat o si és afecte,
allò que el meu pit sent pel príncep.*

Quanto è felice quell'augelletto
Che senza pene sen va volando,
così godendo sua libertà,
Ma poi nel petto mi dice amore:
ti lagni, e il core pur va scherzando
e va seguendo quelle catene
che ancor non ha

*Que feliç és l'ocellet
que sense penes vola amunt i avall
gaudint de la seva lliberatat;
Però llavors dins el meu pit l'amor em diu:
fas el ploricó, i el cor se'n riu
i va perseguint les cadenes
que encara no el lliguen.*

Scena Terza

Seleuce sola

Seleuce

S'io potessi sperare che finissero
Un dì le pene mie,
doppiamente vorrei poter penare.

Escena tercera

Seleuce sola

Seleuce

*Si pogués tenir esperança
que algun dia acabessin les meves penes,
dobleument voldria fer penitència.*

Aure, portate al caro bene
Le tante pene che provo al cor.
Poi lo guidate a me davanti
Che il suo sembiante scacci il dolor.
Aure, piante, etc.

*Aures, porteu al meu estimat
els molts dolors que dins al cor sento.
Després, guieu-lo fins a mi
perquè el seu rostre desterrí el dolor.
Aures, etc.*

Scena Quarta.*Elisa, Tolomeo e Seleuce.***Elisa**

Delia, attendi un momento.
Ecco colei per cui è geloso Araspe.

Tolomeo

Son pur desto?
Che vedo?
Questa è Seleuce mia.
Se pur l'ombra non è.
Seleuce amata!

Seleuce

(Incauto egli si scopre.
Finger mi convien!)
Pastor che dici?
Non ti conosco
e meno ancor t'intendo.

Tolomeo

Conferma la tua voce i miei desiri.
Sì, voglio abbracciarti!

Seleuce

Eh, che deliri!
Ed io, per non epormi d'un folle
All'insolvenza, voglio partir!
(Ma perdo in un sol punto
qual ben che cerco,
cuando appena è giunto)

Tolomeo

Non so più quel che dica
O quel che pensi;
permi veder, né vedo;
parmi udir, e non odo;
anche i miei sensi
congiurano a tradirmi.

Elisa

Signor, già m'hai scoperto
Più ancor di quel che bramo:
or se vorrai pagar d'eguale affetto l'amor mio,
ben potrai salvare la vita,
e del german con l'armi
ricondurti sul trono!

Escena quarta*Elisa, Ptolemeu i Seleuce.***Elisa**

Dèlia, espera un moment.
Aquest és l'home que encén la gelosia d'Araspe.

Ptolomeu

Estic despert?
Què és el que veig?
És, és la meva Seleuce.
o potser és la seva ombra.
Estimada Seleuce!

Seleuce

(Incaut! s'ha descobert.
Em convé fingir.)
Pastor, què dius?
jo no et coneix.
i encara menys entenc què vols dir.

Ptolomeu

La teva veu confirma els meus desitjos.
Sí, vull abraçar-te!

Seleuce

Eh, quins deliris!
I jo, per no exposar-me
a la insolència del boig, vull anar-me'n.
(Però perdo en un sol moment
l'amor que cerco,
tan bon punt l'he trobat)

Ptolomeu

Ja no sé què dir
ni què pensar.
em sembla que hi veig, però no hi veig
em sembla que hi sento, però no hi sento
fins els meus sentits
es conjuren per traïr-me.

Elisa

Senyor, ja m'has descobert
encara més del que anhelo:
Ara, si vols pagar el meu amor
amb un afecte igual, podràs salvar la vida,
i amb l'exèrcit del meu germà,
tornar al tron d'Egipte!

Tolomeo

Elisa, hai già scoperto
Ch'io di Seleuce adoro,
s'è viva, la belleza, o la memoria,
se pur giace estinta.
Fui per consorte a lei già destinato;
se a te donassi il cor,
ti farei dono d'un cor
troppo incostante e troppo ingrato.

Se un solo è quel core
Ch'io chiudo nel petto
Un solo è l'ardore,
un solo è il desiir.
E solo tu sai chi sia quell'oggetto
che porge quest'alma piacer e martir.
Se un solo, etc.

Elisa

Disperato e schernito l'amor tuo dunque,
Elisa, impugnar non saprà impugnar
l'armi di sdegno?

Scena Quinta

Alessandro ed Elisa.

Alessandro

Signora, la mia sorte oggi sol date pende:
che il rispettoso affeto, onde t'adoro,
il german non offende.

Elisa

Prencipe, io non ricuso
Del tuo bel ore
Il generoso dono.
Ma sin che Tolomeo vivo sarà,
chi t'assicura il soglio?
Dunque prima l'uccidi,
vedrò se il tuo volere
con aprire il suo petto
vorrà aprirsi la strada
anche al mio core.

Il mio core non apprezza
Volgar fiamma, ignobil fe'! No!
Sol m'è caro quell'affetto

Ptolomeu

Elisa, ja has descobert
que jo adoro de Seleuce,
si és viva, la bellesa,
i si en canvi és morta, el record,
Molt de temps ha estat seu el meu amor,
si jo et regalés el cor,
et regalaria un cor
massa inconstant i desagraït.

Si un sol és el cor
que guardo dins el pit,
també és un sol l'ardor,
i un de sol és el desig.
Només tu saps qui és l'objecte
que em causa a l'ànima plaer i martiri.
Si un sol, etc.

Elisa

El teu amor, doncs, Elisa desesperat i menyspread,
abandonat a l'aflicció, no ha de saber empunyar
les armes de la indignació?

Escena cinquena

Alexandre i Elisa.

Alexandre

Senyora, avui el meu destí només depèn de vos:
l'afecte respectuós amb que us adoro,
al meu germà no l'ofèn.

Elisa

Príncep, jo no rebutjo
el regal generós
del teu bell cor.
Però mentre Ptolemeu visqui
qui t'assegurarà el tron?
Per tant, tu mata'l primer,
i així veuré si el teu valor
en obrir-li el pit
s'obrirà també el camí
que porta fins al meu cor.

El meu cor no aprecia
una flama vulgar, una fe innoble! No!
Només m'és car l'affecte

Che tutt'osa
E tutto sprezz,
né ragion
legge o rispetto
riconosce altro che in me.
Il mio core, etc.

*que tot ho gosa
i que tot ho menysprea,
i que no reconeix ni cap raó
ni cap llei ni cap respecte
sinó en la meva persona.
El meu cor, etc.*

Alessandro

Affetto che ragione non conosce nè legge....
Se sdegno è del tuo cor,
non è del mio.
Io so che a lui è dovuto l'Egitto,
e l'Impero e Regno,
e libertà rendergli io spero!

Pur sento, Oh Dio, che l'alma
In calma ancor non sta.
D'Elisa in bel sembiante vorrebbe
Tutto amante seguire,
ma fuggire poi la sua crudeltà.
Pur sento, etc.

Alexandre

*Si del teu cor és digne
un afecte que no coneix ni raó ni llei,
del meu no ho serà mai.
Sé que per dret li pertany, l'Imperi d'Egipte,
i jo espero retornar-li
el reialme i la llibertat!*

*Tanmateix, sento, oh Déu, que l'ànima
encara no està asserenada.
Voldria seguir l'encisador rostre
de l'amorosa Elisa,
i al mateix temps, fugir de la seva cruetat.
Tanmateix sento, etc.*

Scena Sesta

Seleuce

Dite, che fa, dov'è l'idolo mio,
selvagge Deità, che fa il mio tesoro?
A me voi lo rendete,
O pur, se lo vedete, ditele, per Pietà,
che per lui moro. Dite, che fa...

Tolomeo

Dov'è? Dite che fa....
Rendetelo al mio cor,
dite che tutto amor sospiro anch'io!

Seleuce

Dove sei, caro mio sposo?
Tolomeo, ove t'aggiri?

Tolomeo

Il mio nome da quella voce
Intesi che ancor non sa lusingarmi.
Dite.....

Seleuce

Io ti cerco per tutto

Escena sisena

Seleuce

*Digueu-me, què fa, on és el meu idolatrat,
Deïtats salvatges, què fa el meu tresor?
Feu-lo tornar al meu cor
o, si el veieu, digueu-li, per pietat,
que per ell moro. Digueu-me, què fa, i on és.*

Ptolomeu

*On és Seleuce? Digueu-me, què fa?.
Feu-la tornar al meu cor,
Digueu-li que, ple d'amor, jo també sospiro!*

Seleuce

*On ets, estimat marit meu?
Ptolemeu, per on vagareges?*

Ptolomeu

*Vaig sentir el meu nom en aquella dolça veu
que és incapaç d'enganyar-me.
Digueu, ..*

Seleuce

Et busco pertot arreu

E non ti trovo, per dirti
Che son io, la tua Seleuce
benchè finsi allora....

*i no puc trobar-te, per dir-te
que sóc jo, la teva Seleuce,
si bé fa una estona he fingit no ser-ho.*

Scena Settima
Araspe e detti.

Araspe
Delia, per queste sì remote selve
Errando vai,
quando da chi t'adora
cercata indarno sei?

Seleuce
(Oh! Che che inciampo funesto a' passi miei!)

Araspe
Lascia che al sen ti stringa
(*Vuole abbracciarla, ed ella lo respinge*)
in abbracciarti!
Oh cruda, io non t'offendo
(*Vuol di nuovo abbracciarla*)

Tolomeo
(Entra)
Scostati traditor!
Io la difendo.

Araspe
Ah! Indegno osmin.

Tolomeo
Osmin più non son io, son Tolomeo,
né vo' soffrir che oltraggio
abbia da te chi Seleuce mia,
se Seleuce non è, porta il sembiante.

Seleuce
Sì, che Seleuce son;
pietà, oh Signore,
del mio sposo ed amante,
pietà di me,
pietà dei nostri casi,
che dovrian nelle fiere,
non che in un Reggio sen,
mover pietade.

Escena setena
Araspe i anteriors.

Araspe
*Dèlia, per aquests boscos tan remots
vas a la ventura,
quan els que t'adoren
et busquen en va?*

Seleuce
(*Oh! Quina trobada tan funesta!*)

Araspe
*Deixa que t'estrenyi contra el meu pit
(Ell vol abraçar-la, i ella l'aparta)
La meva abraçada,
dona cruel, no és cap ofensa!
(torna a intentar abraçar-la)*

Ptolomeu
(entrant)
Apara't traïdor!
Jo la defenso.

Araspe
Ah! Osmín indigné!

Ptolomeu
*Jo ja no sóc Osmín, sóc Ptolemeu,
i no toleraré que pateixi cap ultratge teu
a quella que, si no és la meva Seleuce,
en té el mateix semblant.*

Seleuce
*Sí, soc Seleuce;
tingueu pietat, Senyor,
del meu marit i amant,
tingueu pietat de mi,
pietat de les nostres desgràcies,
que fins en les feres salvatges,
i més encara en un pit reial,
haurien de despertar compassió.*

Araspe

Avrai pietà, quando la merti.
Intanto sia condotta ad Elisa,
e in forti lacci colui si stringa;
invano spargi il pianto.

Piangi pur,
ma non sperare di smorzare
Col tuo pianto l'ira mia!
S'anche un mar di pianto è poco
Per estinguere quel foco ch'arde
Al gel di gelosia!
Piangi pur, etc.

Araspe

Tindràs pietat quan la mereixis.
Mentrestant, porteu-la on és Elisa,
i que amb fortes lligadures sigui encadenada;
inútils són els teus plors.

Plora, si vols,
però no esperis esmorteir
amb el teu plor la meva ira!
Ni tan sols un mar de llàgrimes bastaria
per apagar aquest foc que crema
en el gel de la gelosia!
Plora si vols, etc.

Scena Ottava

Tolomeo e Seleuce con guardie.

Tolomeo

Seleuce! Tu vivi, oh bella!

Seleuce

Tolomeo! Vivo perché la sorte
M'ha riservato a una più cruda morte!

Tolomeo

Ed io, se vivi tu, moro contento

Seleuce

Al nostro egual non fu già mai tormento

Duetto

Se il cor ti perde, o cara/caro
In pena/duolo così amara/amaro
Altro dirti non so:
mio bene addio!
Men vado ora morire,
e sempre nel soffrire
scordarmi non potrò dell'idol mio.

Escena vuitena

Ptolemeu i Seleuce amb alguns guàrdies.

Ptolomeu

Seleuce! Ets viva, formosa meva!

Seleuce

*Ptolemeu! Soc viva perquè el destí
m'ha reservat una mort més cruel!*

Tolomeo

I jo, si tu vius, moro content.

Seleuce

Mai cap turment fou tan gran com el nostre.

Duet

*Si el teu cor defalleix o estimat/estimada
enfonsat en un dolor tan amarg
No et puc dir res més cosa:
adéu, amor meu!
Ara me'n vaig a morir,
però fins enmig del sofriment
no deixaré d'idolatrar-te.*

ATTO TERZO**Scena Prima**

*Gabinetto negli appartamenti di Araspe.
Alessandro con foglio, e poi Araspe.*

ACTE TERCER**Escena primera**

Estances privades d'Araspe. Alexandre amb un full paper, després Araspe.

Alessandro

Madre, pagasti alfine
quell'ultimo tributo,
da cui chi nasce
mai non resta egente;
del mio ciglio dolente
or prendi quello,
che ti deve un figlio.

Araspe

Signor, se non t'è noto,
sappi che Tolomeo
già in mio poter si trova.

Alessandro

A pratir mi dispongo,
e il mio germano meco verrà.

Araspe

Deh, prendi il mio consiglio,
fa piuttosto che qui rimanga estinto.

Alessandro

No, no, (Finger mi conviene)
custodito e ristretto pur egli sia,
può ogni timor levarmi.

Se l'interno vedono pur i Numi,
non dispero d'aver il favor;
Ma che giova, in due vaghi lumi
poi severo m'è quello d'amor!
Se l'interno, etc.

Araspe

Se non erra il pensiero,
Alessandro non vuole l'odio
Per se della fraterna morte;
ma gradirebbe poi,
che un'altra mano lo toglieste di vita.

Sarò giusto, e non tiranno
Se farò cader trafitto
Chi sì reo forse non par;
Non son io che lo condanno
Ma Seleuce, il suo delitto
Colpa è sua a poter regnar.
Sarò giusto, etc.

Alexandre

Mare, has pagat finalment
aqueell darrer tribut
de què mai no escapa
ningú que hagi nascut;
Del meu trist front
rep ara aquest,
que et deu un fill.

Araspe

Senyor, si encara no en teniu notícia,
heu de saber que Ptolemeu
ja és al meu poder.

Alexandre

Jo em disposo a partir d'aquí,
i el meu germà ha de venir amb mi.

Araspe

Oh, no! Segueix el meu consell,
val més que el deixis aquí fins que s'extingeixi.

Alexandre

No, no. (Em convé fingir.)
Mentre ell estigui lligat i custodiat,
no m'ha de fer cap por.

Si els déus poden veure l'interior
no desespero de tenir-ne el favor;
Però, de què em serveix si dos formosos ulls
em neguen el seu amor!
Si els déus, etc.

Araspe

Si el meu pensament no s'equívoca,
Alexandre no vol atreure l'odi
que en ell faria recaure la mort del germà,
en canvi sí que voldria que fos una altra mà
qui li llevés la vida.

Seré just, i no un tirà
si he de fer caure, traspassat per l'espasa,
aqueell que tan culpable potser no sembla;
No sóc jo qui el condemna,
el seu crim es diu Seleuce,
la seva culpa és ser el rei legítim.
Seré just, etc.

Scena Seconda*Seleuce, ed elisa***Seleuce**

Elisa, che ricerchi
da un infelice omai?

Elisa

Anzi con la tua vita,
qulla di Tolomeo salvar desio.

Seleuce

Ah! Se ciò fosse ver, che non farei...

Elisa

Cederlo a me tu dei; e se ricusi,
a morte più che certa l'abbandoni.

Seleuce

E a questo prezzo vendi i tuoi favori?

Elisa

Qui verrà; seco parla,
e seco allora concludi,
o che mi sposi,
o pur che mora.

Voglio Amore o pur vendetta
Da chi l'alma acceso m'ha.
Da due fiamme ho
eguale ardore,
l'una e l'altra sì m'alletta,
se manca l'una,
l'altra più m'accenderà.
Voglio Amore, etc.

Scena Terza*Tolomeo, e Seleuce.***Tolomeo**

Bella già,
mensevero provo le stelle,
e tutti i coro sdegni
di vederti non pagano il piacere.

Escena segona*Seleuce i Elisa***Seleuce**

Elisa, què pretens
vols la mort d'una dona infeliç?

Elisa

No, amb la teva vida
desitjo salvar la de Ptolemeu.

Seleuce

Ah! Si això fos cert, que no donaria jo?

Elisa

Me l'has de lliurar, i si t'hi negues,
l'abandones a una mort més que segura.

Seleuce

I aquest és el preu que fas pagar pels teus favors?

Elisa

Ptolemeu vindrà aquí; parla amb ell,
i convenç-lo que,
o es casa amb mi,
o morirà.

Vull amor, o sinó, venjança
D'aquell que m'ha encès el cor.
Dues flames porto dins
que per igual m'abrusen,
tant l'una com l'altra m'atrauen,
de manera que, si l'una s'apaga,
l'altra s'encendrà amb més força.
Vull amor, etc.

Escena tercera*Ptolemeu i Seleuce.***Ptolemeu**

Formosa meva!,
ja menys fatals em semblen els meus astres,
i el plaer de veure't compensa amb escreix,
tots els mals que m'han causat.

Seleuce

Mio bene,
e vita, e Regno tu godrai,
ma non sari più mio.
Con la destra d'Elisa
A te si rende ciò che la mia ti tolse.

Seleuce

Amor meu,
de la vida i del teu reialme gaudiràs,
però ja no seràs meu.
La mà d'Elisa et retorna
allò que la meva et va treure.

Tolomeo

Seleuce, in lusingarmi d'Elisa
Con la mano in van tu tenti,
che immutabile è in me l'amor nel petto.

Ptolomeu

Seleuce, en va intentes lloar Elisa
perquè l'amor que sento dins el pit
és en mi immutable.

Seleuce

Ogni vano sospetto
Non ha loco per te, mio caro sposo,
tu sei l'anima mia e il mio riposo.

Seleuce

Cap vana sospita
pot néixer en tu, estimat marit meu,
tu ets la meva ànima i el meu repòs.

Senza il suo bene la tortorella
Sospira e tace,
né trova pace,
ma si consola se torna al cor;
Su questa e quella pianta
Novella s'aggira e vola,
e a lui riviene,
così le scopre l'interno ardor.
Senza il suo bene, etc.

Sense el seu amor, la tòrtora
sospira i afigida calla,
no troba la pau,
però es consola si escolta el seu cor;
d'un arbust a l'altre,
s'agita i lliure vola,
però quan torna a ell
de nou descobreix que la passió l'encén.
Sense el seu, etc.

Scena Quarta

Elisa, e Tolomeo.

Escena quarta

Elisa i Ptolemeu.

Elisa

Al fin che si risolve
Fra la vita e la morte?

Elisa

Quina és la decisió final?
La vida o la mort?

Tolomeo

Non può l'anima mia resta Sospesa,
se ha da perder Seleuce o pur vita.

Ptolomeu

La meva ànima no pot romandre suspesa
entre perdre Seleuce o perdre la vida.

Elisa

E sono, empio, da te così abborrita?
Presto si scorgerà, s'hai cor sì forte,
quando vedrai Seleuce in preda a morte.
Sia ricondotto intanto costui
Dondo fu tolto; e attendi, ingrato,
quel fin che da me brami, empio, spietato!

Elisa

Tan abominable et semblo, home impiu?
Aviat es veurà, si tens un cor tan fort,
quan vegis Seleuce a les urpes de la mort.
Mentrestant, torneu-lo allà
d'on l'heu fet venir; i espera, ingrati,
la fi que em demanes, impiu, despietat!

Ti pentirai crudel,
d'aver offeso un cor
che tanto t'ama
e che t'adora.

Se perirà quel ben
che m'è conteso,
non viverà colei,
che l'innamora, no!

Ti pentirai, etc.

*Et penediràs, home cruel,
d'haver ofès un
un cor que tant t'estima,
que t'adora;
Si ha de morir aquest amant
que em defuig
no viurà aquella
que l'enamora, no!
Et penediràs, etc.*

Tolomeo

Olà!

Che più si tarda, empi ministri?
Perché non obbedite?
Ecco il petto,
ecco il sen, l'ira sfogate!

Son qual rocca percossa dall'onde,
che le frange, le spezza,
e non teme di lor furia
il temuto rigor;
Solo un fulmin la rompe
E confonde
E spezzata tra le onde le preme,
resta oppressa,
ma senza dolor.
Son qual rocca, etc.

Ptolomeu

Som-hi!

*Per què la tardança, guàrdies malcreients?
Per què no obeïu? Què feu?
Aquí teniu el meu pit,
descarregueu la vostre fúria sobre meu!*

*Sóc com una roca copejada per les onades,
que les trenca, les esclafa,
i no tem l'ímpetu
del seu embat,
només el llamp la trosseja
i la confon
i esmicolada entre les ones,
roman oprimida,
però sense dolor.
Sóc com una roca, etc.*

Scena Quinta

Bosco. Alessandro solo, e poi Seleuce, condotta con due guardie.

Alessandro

In questa più remota parte del bosco,
imposi ad Oronte, che i duci
a me più fidi debba condurre.

Escena cinquena

Bosc. Alexandre sol, i després Seleuce, conduïda per dos guàrdies.

Alexandre

*A Oront he demanat que fins aquest indret,
el més remot del bosc,
guiï els ducs més dignes de confiança.*

Seleuce

(Seleuce esce con due guardie in scena)
E dove, e dove ancora più lunghi
Mi guidate?

Seleuce

*(Seleuce apareix conduïda per dos guàrdies)
I on, i on més
em portareu?*

Alessandro

Che vedo? Ah traditori!
Così s'oltraggia misera donzella?
(Fuggon le guardie)

Alexandre

*Què és el que veig? Ah, traïdors!
Així ultratgeu la dissotada donzella?
(Els guàrdies fugen)*

Seleuce

Prence, tu sei che Salvi a me la vita?
Ah! Tu vuoi che il mio sangue
Sia riversato solo alla tua mano,
alla tua man, che forse
è già bagnata in quello del germano!

Alessandro

Seleuce, e come in vita?
Non son di lui nemico,
come ingannata credi,
e tu fra poco vedrai che per me vive,
e per me regna.

Seleuce

Lascia che alle tue piante...

Alessandro

Sorgi, oh bella,
che mia Regina sei,
e gli ossequi da me prender tu dei.
Ora men vado, e con vicende liete
Emendare io sprò la sua sventura.
(parte)

Seleuce

Torni omai la pace all'alma,
troppo già soffersi, oh Amor!
Or la speme in dolce calma,
mostra goije a questo cor.

Scena Sesta

Tolomeo solo, con coppa di veleno.

Tolomeo

Che più si tarda omai, o neghittose labbra,
a dissetar con queste poche stille,
che Elisa a te presenta,
l'empio furor della tua sorte irata?
Si beva, sì, si beva!
(*Beve il veleno e getta la coppa*)

Inumano fratel, barbara madre,
ingiusto Araspe, dispietata Elisa,
Numi, o furie del Ciel,
Cielo Nemico, implacabile destin,
tiranna sorte, tutti, tutti, v'invito

Seleuce

Príncep, ets tu, qui em salva la vida?
Ah! Vols reservar la meva sang
perquè només la vessi la teva mà,
que potser ja està tacada
amb la sang del teu germà.

Alexandre

Seleuce, em preguntetes perquè et salvo la vida?
No sóc enemic del meu germà,
com tu penses, enganyada,
i aviat veuràs que, gràcies a mi,
és viu i regna.

Seleuce

Deixa que als teus peus...

Alexandre

Aixeca't, oh bella,
que ets la meva reina,
I el que has de rebre de mi són obsequis.
Ara me n'he d'anar, i amb felices vicissituds
sabré esmenar-ne la seva desventura.
(se'n va)

Seleuce

Que la pau torni a la meva ànima,
he patit massa, oh Amor!
Ara l'esperança, en calma dolça,
mostra alegries en aquest cor.

Escena sisena

Ptolemeu sol, amb una copa de verí.

Ptolomeu

Per què trigueu, oh llavis negligents,
a sadollar, amb aquestes poques gotes
que Elisa us presenta,
la fúria impia de l'iracund destí?
Beveu, sí, beveu!
(beu el verí i llença la copa)

Germà inhumà, mare feroç,
injust Araspe, despietada Elisa,
Déus, fúries: us convido
a tots a assaborir l'implacable destí,
la tirana sort d'un cel enemic,

a gustare il piacer della mia morte.
Ma tu, consorte amata, non pianger no,
metre che lieto spiro;
basta che ad incontrar l'anima mia,
quando uscirà dal sen,
mandi un sospiro.

Stille amare, già vi sento
Tutte in seno, la morte chiamar;
già vi sento smorzare il tormento
già vi sento tornarmi a bear,
Stille amare, etc.

(*Cade spirante sopra il sasso*)

el plaer de la meva mort!
Però tu, consort estimada, no ploris, no,
perquè expiro feliç;
N'hi haurà prou que,
quan la meva ànima abandoni el meu pit,
exhalis un sospir.

Gotes amargues, ja sento
que, dins del pit, crideu la mort,
ja sento com aplaqueu el meu turment
ja sento com em torneu a beneir.
Gotes amargues, etc.

(amb l'últim alè, cau sobre la roca)

Scena Ultima

Araspe, Alessandro, e poi seleuce, e tutti

Araspe

Eccoti, o Prence, il tuo germano!
E spero, di farne a te così più grato dono.

Alessandro

Giusti Cieli, che vedo?

(*Verso Araspe*)

Vedrai, quale al tuo regno
l'empio tiranno, strage e ruina
oggi per me sovrasta.

Araspe

I tuoi sdegni non prezzo.
Tolomeo già morì,
già son sicuro che al fin Seleuce è mia.

Elisa

Per me Seleuce in volta
Nel proprio sangue or giace.

Araspe

Ah, perfida sorella!

Elisa

(*ad Alessandro*)

In ricompensa del commesso errore,
Signor, di Tolomeo salvai la vita;
invece di velen,
io le mandai un letargico umor,

Última escena

Araspe, Alexandre; després, Seleuce i tots

Araspe

Aquí tens, oh Príncep, el teu germà!
Espero que sigui per a tu un regal ben grat.

Alexandre

Cels justos, què veig?

(a Araspe)

Tirà impiu, aviat veuràs
com pel teu reialme
matança i ruïna escamparé.

Araspe

Les teves indignitats no tenen preu.
Ptolemeu és mort,
Ja estic segur que Seleuce serà meva per fi.

Elisa

Per obra meva, Seleuce ara jeu
envoltada de la seva sang.

Araspe

Ah, germana pèrvida!

Elisa

(a Alexandre)

Per compensar el meu error,
Senyor, he salvat la vida de Ptolemeu;
en lloc de verí,
li he enviat un humor letàrgic,

e tu rimira che omai
si va destando.

Alessandro
Oh Portento!

Araspe
Ah stupore!

Tolomeo
Dove sono? Ci siete?
Ombra, o furia d'averno?
Dov'è Seleuce mia!

Alessandro
Eccola, oh Tolomeo,
ecco Seleuce tua.

Tolomeo
Viva Seleuce? E come?
Ed io son vivo?

Seleuce
Ah, quanto tempo il sen
Di te fu privo!

Duetto
Tutta contenta or gode
qust'alma innamorata,
al fin beata in te,
mio caro ben!

Tolomeo
Non è più Amor tiranno,
e bella è ancor la frode,
che diè salute al sen

Seleuce
Per te sua forza inganno,
e bella è ancor la frode,
che diè salute al sen.

Tutto contento, etc.

Alessandro
Lascia, oh fratel,
che nel mio sen T'abbraccio!
D'Egitto il Regno è tuo:

*I ja veus que ara
s'està despertant.*

Alexandre
Oh, prodigi!

Araspe
Ah, estupor!

Ptolomeu
On soc? Qui sou?
Ombra o fúria de l'Avern?
On és la meva Seleuce?

Alexandre
És aquí, oh Ptolemeu,
aquí és la teva Seleuce.

Ptolomeu
Seleuce és viva!
I jo soc viu! Com pot ser?

Seleuce
Ah, quant de temps el meu pit
ha estat privat de tu!

Duet
Aquesta ànima enamorada
gaudeix ara de totes les felicitats
i a la fi esdevé benaurada
en tu, el meu bé estimat!

Ptolomeu
L'Amor ja no és un tirà,
I bell encara és l'engany
que va donar salut al pit.

Seleuce
Per tu, la força de l'engany
és bella, i bella és la impostura
que va donar salut al pit.

Aquesta ànima, etc.

Alexandre
Deixa, oh germà,
que contra el meu pit t'estrenyi!
El regne d'Egipte és teu:

la madre estinta oggi
a te lo ridona; e tuo già sono.

*la mare, avui morta,
a tu el retorna; ja és teu.*

Tolomeo

Ogni offesa s'oblii, e andianne al trono!

Coro

Applauda ognuno il nostro fato,
non è più crudo,
non è più spietato,
se tutto in gioia cangiò il dolor.
Quando parea più tiranno,
ognun beato ha il fin bramato,
e quell'inganno più piace al cor.

Ptolomeu

Oblidant tota ofensa ocuparé el tron!

Cor

*Que tothom aplaudeixi el nostre destí,
ja no és cruel,
ja no és despietat
si totes les penes en joies es transformen.
Quan més tirànic semblava,
tothom ha estat beneït pel desenllaç tan anhelat,
i així aquell engany és més agradós al cor.*

Fine dell'Opera

Fi de l'òpera

Traducció de Lourdes Bigorra Cervelló